

Дийн Кунц
Закоравелия

1

Артерии от светлина пулсираха на фона на черното небе. Сред ослепителните проблясъци милиони студени дъждовни капки сякаш бяха застинали по средата на падането си. Блестящата от влага улица отразяваше небесните огньове и като че ли бе павирана с парчета счупени огледала. После озареното от светкавици небе помръкна за пореден път и дъждът заваля отново. Улицата потъна в непрогледен мрак. Плътта на нощта се бе притиснала до пътната настилка.

Стискайки зъби и мъчейки се да не обръща внимание на болката в гърдите, детектив Франк Шоу се взираше напрегнато в мрака, опитвайки се да различи нещо. Той стискаше здраво в ръце верния си „Смит и Уесън“ 38-и калибър, модел, „Нийфе Спешъл“. Полицаят зае удобна поза за стрелба и изстреля два куршума в непрогледния мрак.

Отсреща Карл Скаг се шумгуна зад ъгъла на най-близкия склад тъкмо навреме, за да избегне куршумите. Първият изстрел проряза въздуха, а вторият одраска ъгъла на сградата.

Неумолимото барабанене на дъжда по металните покриви на складовете и пътната настилка, съчетано с тътена на гръмотевиците, изцяло заглушаваше пукота от изстрелите. Дори и частните охранители да бяха на работа, те най-вероятно нямаше да чуят нищо, така че Франк едва ли можеше да се надява на чужда помощ.

А колко се нуждаеше от нея само! Скаг беше едър и изключително силен мъж, сериен убиец, който бе извършил най-малко дваисет и две убийства. Този тип бе извънредно опасен дори и когато се намираше в добро настроение, а точно сега бе благоразположен толкова, колкото и един въртящ се бясно циркуляр. Това определено не беше задача само за едно ченге.

Франк си помисли дали да не се върне до колата си и да се обади за подкрепления, но си даваше сметка, че Скаг щеше да се изпари, преди районът да бъде отцепен. Никое свястно ченге нямаше да се откаже от преследване само заради собственото си благополучие – още по-малко пък Франк Шоу.

Газейки в локвите през служебния път между две големи складови помещения, детективът предпазливо заобиколи ъгъла на сградата, в случай че там го причакваше Скаг. Убиецът обаче не беше там.

За разлика от предната част на голямото здание, където

циментовите площадки за товарене се издигаха към огромните врати на гаражите, тази страна на сградата беше съвсем пуста. На около шейсетина метра под бледата мъждукаща светлина на обвитата с тел електрическа крушка се виждаше метална врата, предвидена за хора. Тя беше полуотворена, но в този момент се затръшна.

Потръпвайки от болка, Франк се завтече към входа. Той се изненада, като видя, че дръжката липсва и ключалката е разбита, сякаш Скаг бе използвал лост или ковашки чук. Дали все пак беше намерил някакъв инструмент покрай стената на сградата и го бе взел, за да си проправи път във вътрешността на зданието? Франк го беше изгубил от поглед само за няколко секунди, не повече от половин минута, което с положителност не бе достатъчно да разбиеш стоманена врата.

Защо алармата против крадци не се беше задействала? Складът със сигурност бе защитен от някаква система за сигурност. Скаг не би могъл да проникне във вътрешността на постройката по такъв елегантен начин, че да надхитри алармата.

Мокър до кости, Франк неволно потрепери, когато допря гърба си до студената стена. Вратата се намираще само на няколко крачки от него. Той се притаи, стисна зъби, наложи си да престане да трепери и се вслуша внимателно.

Чуваше единствено барабаненето на дъждовните капки върху ламаринените покриви и стени. Бълбукането на водата в канавките и водосточните тръби. Фученето и свистенето на вятъра.

Франк извади пълнителя на револвера си, измъкна двата неизползвани патрона, пусна ги в джоба си и сложи зареден догоре барабан на мястото на предишния.

Дясната му страна пулсираше от болка. Само преди минути Скаг го беше нападнал, връхлитайки от сенките, размахвайки дълъг метален прът, който очевидно бе намерил в района на строежите. Бе замахнал с него като с бейзболна бухалка и ударът накара Франк да се почувства така, сякаш парчета натрошено стъкло се търкаха едно в друго дълбоко в мускулите и костите му. Всеки път, когато си поемеше дъх, болката забиваше остриетата си в него. Може би едно-две от ребрата му бяха счупени. Може би не... но най-вероятно бяха. Франк бе мокър до кости, беше на ръба на силите си и му беше адски студено.

Обаче се забавляваше.

2

Сред останалите детективи от отдел „Убийства“ Франк беше известен като Закоравелия Шоу. Това бе и прякорът, с който го наричаха приятелите му, когато беше в корпуса за морски пехотинци преди повече от двайсет и пет години. Бе си заслужил това име заради непоколебимостта си, твърдия си характер, упорития си нрав и невъзможността да бъде пречупен. Прозвището го последва и когато напусна военната служба и се присъедини към Полицейското управление на Лос Анджелис. Франк изобщо не насърчаваше хората да го наричат по този начин, но те въпреки това го правеха, понеже името му прилягаше.

Той бе висок, широкоплещест, с тесни бедра, а тялото му бе здраво като стомана. Когато огромните му длани бяха свити в юмруци, изглеждаха толкова заплашителни, че стигаше само да ги размаха пред лицето на съперника си, за да получи мигновеното му съдействие. Широкото му лице приличаше на издялано от гранит – с много зор и с цената на сума ти изпочупени длета и неизброими удари с чук.

Колегите му от отдел „Убийства“ често обичаха да казват, че характерът на Франк познава само две състояния – зъл и по-зъл.

Бледосините му очи, бистри като дъждовна вода, гледаха на света с ледено подозрение. Когато се замислеше, той обикновено оставаше напълно неподвижен, а живият му поглед контрастираше със застиналостта на тялото му и създаваше впечатлението, че той наблюдава света от вътрешността на някаква черупка. Той беше дяволски корав човек – или така поне твърдяха приятелите му. Това обаче беше само половината от онова, което казваха за него.

Сега, след като зареди револвера си, той пристъпи към вратата на склада. Ритна я силно и тя се отвори. Приведен и присвил глава, държейки пистолета насочен пред себе си, той се вмъкна бързо в сградата, оглеждайки се наляво и надясно, очаквайки всеки момент Скаг да връхлети отгоре му, въоръжен с лост, чук или какъвто и да е там инструмент, който копелето бе използвало, за да проникне в сградата.

От лявата страна на Франк се издигаше шестметрова стена, осеяна с метални лавици, отрупани с хиляди малки кутии. Отдясно пък бяха наредени големи дървени контейнери, подредени в редици, издигащи се поне на девет метра височина, простиращи се дълбоко във вътрешността на зданието. Между редиците бе оставено място за коридори,

достатъчно широки, за да могат да се движат електрокари и други товарни машини.

Флуоресцентните лампи, монтирани по издигация се на петнайсетина метра таван на помещението, бяха загасени. Само няколко крушки хвърляха бледо сияние върху съхраняваните стоки, оставяйки по-голямата част от обширното хале потопено в царството на сенките.

Франк се движеше предпазливо и тихо. Обувките му жвакаха, докато пристъпваше по циментовия под, но звукът почти не се чуваше заради непрестанното барабанене на дъжда по ламаринения покрив. С вода, стичаща се от веждите му, покрай челюстта му и от дулото на пистолета, той оглеждаше внимателно всяка от редиците и проверяваше празните пространства между тях, взирайки се в полумрака с готов за стрелба револвер.

Скаг се намираше в далечния край на третия проход, на около четирийсетина метра от мястото, където стоеше Франк, наполовина в сенките, наполовина облян от млечно бледа светлина, изчакващ да види дали детективът ще го последва. Той можеше да стои далеч от светлината и да се прокрадва в мрака покрай контейнерите, където изобщо нямаше да бъде забелязан, но като се излагаше така демонстративно на показ, той сякаш се подиграваше на Франк. Скаг остана още известно време на мястото си, като че ли да се увери, че е бил видян, след което бързо изчезна зад ъгъла.

Пет минути си играеха на криеница, движейки се тихомълком из лабиринта между всевъзможни кутии и сандъци. Убиецът се изложи на показ още три пъти, макар че нито веднъж не допусна Франк да се доближи до него.

„Той също се забавлява“ – помисли си полицаят. Това го ядоса.

Високо горе на стените, под обвитите с паяжини корнизи, имаше тесни, неголеми прозорци, благодарение на които подобната на пещера сграда се осветяваше през деня. Сега единствено блясъкът на светкавиците ги разкриваше. Макар и спорадичното им избухване да не можеше да освети складовото помещение, то беше достатъчно да заблуди полицая, тъй като сенките оживяваха и подскачаха от внезапните експлозии от светлина. Франк за малко да застреля два от тези безобидни фантоми.

Промъквайки се в друг проход, взирайки се в здрача от двете страни, детективът изведнъж чу силно стържене. Той веднага се досети какво го е предизвикало – контейнер, плъзгащ се върху друг контейнер.

Погледна нагоре. Високо над главата му в полумрака един контейнер с размерите на канапе – който изглеждаше като черен силует –

тъкмо се клатушкаше на ръба на този под него. След това се наклони рязко и изведнъж полетя като камък надолу, право срещу взирация се в тавана полицай.

Франк светкавично се хвърли напред и се претърколи точно в момента, когато контейнерът експлодира върху цимента, където детективът бе стоял допреди малко. Той се помъчи да прикрие лицето си от стотиците трески, които подобно на десетки шрапнели се разпръснаха мигновено след сблъсъка. Огромната кутия се оказа пълна с хромирани кранове за чешми и лъскави душ-батерии, които се разпиляха по пода, като няколко от тях удариха Франк по гърба и хълбоците.

Горещи сълзи опариха очите му, защото болката в гърдите отново се беше събудила. Имаше чувството, че ребрата му са стрити на прах.

Високо горе Скаг издаде звук, който наподобяваше едновременно вик на ярост, животински вой, възбуден от тръпката на лова, и ненормален смях.

Благодарение на някакво шесто чувство Франк усети предварително убийствената, спускаща се мълниеносно тежест. Той се завъртя надясно, надигна се и се прилепи плътно до същата стена от контейнери, на върха на която стоеше Скаг. Втори огромен контейнер се разби с трясък на пода пред него.

– Жив ли си? – извика Скаг.

Франк не отговори.

– Да, трябва да си долу, защото не те чух да крещиш. Пъргаво копеле си ти, а?

Отново този безумен кикот. Звучеше като атонална музика, изпълнена на някаква разстроена флейта. Студен, металически звук. Нечовешки. Франк Шоу потръпна.

Изненадата беше любимата стратегия на детектива. По време на преследване той обичаше да прави точно това, което жертвата му най-малко очакваше. Сега, използвайки за прикритие трополенето на дъждовните капки по гофрирания ламаринен покрив, той се изправи в мрака покрай стената от контейнери, прибра пистолета си в кобура, примигна няколко пъти и започна да се катери.

– Не се крий в сенките като плъх – изкрещя Скаг. – Що не се покажеш и не се опиташ да ме застреляш, а? Имаш пистолет, а аз нямам. Твоите куршуми срещу всяко нещо, което мога да хвърля върху теб. Какво повече искаш, пъзливо ченге такова?

Шест метра нагоре по деветметровата стена от дървени контейнери, с изтръпнали от напрежението пръсти, впили се във всяка възможна

пролука, и крака, плътно прилепени към тесните жлебове между кутиите, Франк застина за миг. Болката отдясно го стегна досущ като ласо и заплаши да го запрати два етажа по-надолу върху циментовия под. Полицаят се вкопчи с всички сили в несигурната си позиция и стисна очи, мъчейки се да прогони болката.

– Ехо-о, задник такъв! – извика Скаг.

„Да?“

– Знаеш ли кой съм аз, бе?

„Голям човек на въртележката на психарите, не е ли тъй?“

– Аз съм този, когото вестникарите нарекоха Нощния касапин.

„Знам, бе, много добре знам това, лигаво изродче.“

– Целият този проклет град лежи буден посред нощ, страхувайки се от мен, питайки се къде ли съм в момента – продължаваше да вика психопатът.

„Не целият град, човече. Лично аз избощо не съм си нарушил спокойствието заради теб.“

Постепенно парещата болка в ребрата му утихна. Е, не изчезна съвсем, но сега се бе притъпила и намаляла до монотонно пулсиране.

Сред приятелите си измежду морските пехотинци и колегите от полицейското управление Франк имаше репутацията на човек, понасящ с лекота нараняванията, които биха повалили всеки друг. Във Виетнам беше улучен от два куршума от виетконгска картечница: единият беше попаднал в лявото рамо, а другият – точно над бъбрека. Обаче въпреки раните бе продължил да напредва и беше взривил картечаря с ръчна граната. Кървящ, той изтегли със здравата си дясна ръка трима от своите тежко ранени приятели от огневата линия в укритието, където се намираха на сигурно място от вражеските снайперисти. Не след дълго пристигналият хеликоптер успя да ги открие и докато санитарите го качваха вътре, той им заяви: „Войната е истински ад, обаче е и страшно въодушевяваща!“ Приятелите му казваха, че е твърд като стомана. Но това беше само част от онова, което говореха за него.

Най-горе Карл Скаг вървеше бързо върху купчината контейнери. Франк се намираще достатъчно близо, за да чуе тежките му стъпки.

Дори и да не беше чул нищо, той пак щеше да знае, че Скаг се движи. Стената от контейнери, по която се катереше полицаят, се клатеше, макар и не достатъчно силно, за да запрати детектива върху бетонния под долу.

Отново започна да се катери – ръцете му опипом търсеха опора в тъмнината, докато той напредваше сантиметър по сантиметър през

камарите водопроводни части. Няколко трески се забиха в дланите му, но с тази слаба, пробждаща болка му бе лесно да се справи.

От новото си място върху планината от контейнери Скаг закрепя към друг обгърнат в сенки ъгъл от склада, където, както си мислеше той, се криеше Франк:

– Ехо-о-о, страхопъзльо смотан!

„Каза ли нещо?“

– Имам нещичко за теб, страхопъзльо смотан.

„Не знаех, че си разменяме подаръци.“

– Имам нещо остро за тебе.

„Май предпочитам да е телевизор.“

– Приготвил съм ти същото, което използвах и върху останалите.

„Добре. Да забравим телевизора. И на марков одеколон ще се зарадвам.“

– Идвай по-бързо и се пригответи да бъдеш изкормен, страхопъзльо смотан!

„Идвам, бе, идвам!“

Франк най-сетне стигна до върха, надигна глава над ръба на контейнера, погледна наляво, после надясно и видя, че Скаг се намира на около девет метра разстояние. Убиецът беше застанал с гръб към полиция и се взираше съсредоточено в прохода долу.

– Хей, ченге миризливо, погледни ме, виж ме как стоя на светло. Можеш да ме уцелиш без проблеми. Само трябва да направиш една крачка напред и да стреляш. Какъв ти е проблемът? Нима те е шубе и това да сториш, бързо копеле такова?

Франк изчака поредната гръмотевица. Когато тя удари, той се повдигна над ръба и се качи върху контейнера, заемайки приведена стойка. Трополящият дъжд се чуваше много по-силно тук горе и в съчетание с гръмотевиците навярно беше в състояние да прикрие всеки шум, който Франк можеше да издаде.

– Ехо-о-о, там долу! Знаеш ли кой съм аз, бе, ченге безмозъчно?

„Започна да се повтаряш. Скука, ску-у-ука!“

– Аз съм истинска награда, трофей, за който всяко ченге като теб може само да си мечтае!

„Да, главата ти ще отива добре на стената на бърлогата ми.“

– Чака те невероятна кариера, ако ме гръмнеш, повишения и медали, страхопъзльо смотан!

Лампите на тавана бяха само на три метра над главите им и от толкова нищожно разстояние даже мъждукащите електрически крушки

хвърляха достатъчно светлина, за да озарят половината от площта на контейнерите, върху които стояха. Скат се намираше на по-осветен участък и в момента продължаваше да се обръща към невидимата си публика от един човек, която както си мислеше той, се намираше под него.

Изваждайки своя „Смит и Уесън“, Франк пристъпи напред от сенките към кехлибарената светлина. Скаг изкрещя:

– Ако ти не дойдеш при мен, страхопъзльо смотан, аз ще те набарам!

– Кого наричаш страхопъзльо, бе? – попита Франк.

Сепнат, Скаг се завъртя светкавично към него и за малко да загуби равновесие на ръба на контейнера. Размаха ръце, за да се задържи.

Хванал револвера с две ръце, полицаят му нареди:

– Разпери ръце, застани на колене и после легни по корем на земята!

Карл Скаг изобщо нямаше онова излъчване, характерно за повечето серийни убийци – гъсти вежди, квадратна челюст и каменна физиономия. Той беше красив. Красив като кинозвезда. Широкото му, изваяно лице изглеждаше мъжествено и чувствително. Очите му не бяха като на гущер, змия или някаква друга гадина; бяха кафяви, бистри и интересни.

– Лягай по корем веднага! – повтори Франк.

Скаг не помръдна. Само се ухили. Усмивката му разруши излъчването му на холивудски актьор, защото бе лишена от всякакъв чар. Това бе жестоката озъбеност на крокодил.

Мъжът бе едър, дори по-едър и от полицаия. Беше висок най-малко метър и деветдесет и пет. Съдейки по атлетичния му външен вид, той беше посветил живота си на заниманията с бодибилдинг. Въпреки хапещия студ на ноемврийската нощ престъпникът носеше само тънка памучна синя риза, дънки и маратонки. Мокра от дъжда и потта, ризата му бе прилепнала по тялото му, очертавайки мускулестите му гърди и рамене.

– И как точно смяташ да ме смъкнеш долу, а, ченге тъпо? – попита ехидно той. – Да не би да си мислиш, че ще ти позволя да ме оковеш, а после ще си лежа спокойно тук, докато ти припикаш за подкрепления? Абсурд, свинска мутро!

– Чууй ме внимателно! Ще те гръмна, без да се замисля.

– Така ли? Аз пък ще ти кажа, че ще ти отнема скапания пистолет по-бързо, отколкото си мислиш. После ще ти откъсна главата и ще ти я натикам в задника!

Франк попита:

– Наистина ли е необходимо да си толкова вулгарен?

Озъбвайки се още по-широко, Скаг се хвърли към него.

Франк го простреля почти от упор в гърдите.

Изстрелът прокънтя из обширното помещение, а Скаг бе отхвърлен мигновено назад. Той прелетя над ръба на контейнера и се понесе към тъмния проход долу. През това време не спираше да крещи. Писъкът му секна едва когато се удари в бетонния под.

Неочакваното падане на Скаг разклати контейнерите и за момент високата кула се наклони заплашително, проскръцвайки и стържейки. Франк залегна.

Докато чакаше големите кутии да се стабилизират, той си помисли колко писане го чака след изстрела и колко формуляри трябваше да се попълват, за да бъдат успокоени кървящите сърца, които бяха убедени, че всяка жертва на полицейски куршум е невинна като майка Тереза. Прииска му се Скаг да не го беше предизвиквал толкова бързо. Предпочиташе убиецът да се бе оказал по-хитър, да го беше въвлякъл в по-интересна игра на котка и мишка преди финалната сцена. Така поне гонитбата щеше да му осигури достатъчно забавления, които да компенсират планините от хартия, които трябваше да изпише.

Контейнерите бързо се успокоиха и Франк се изправи на крака. Той отиде до ръба на стената, до мястото, откъдето беше полетял Скаг. Погледна надолу към прохода. Циментовият под беше обагрен в сребристо от сиянието на мъждукащата лампа.

Скаг обаче не беше там.

Навън проблесна светкавица. Сянката на Франк подскочи, сви се, подскочи и пак се сви, сякаш принадлежеше на Алиса в някое от нейните преобразявания отвъд огледалната повърхност.

Гръмотевица разтърси нощното небе и още по-силен порой заля ларинения покрив.

Франк поклати глава, отново погледна към прохода долу и примигна невярващо.

От Скаг продължаваше да няма и следа.

3

След като се спусна от планината от контейнери, Франк Шоу огледа внимателно пустия проход. Той изучаваше напрегнато сенките, после се доближи до червените петна, където Карл Скаг се бе размазал на земята. Най-малко един литър кръв се бе пролял, като част от нея още не се беше просмукала в шупливия цимент и искреше на малки червени локвички.

Никой не можеше да бъде прострелян от упор с 38-и калибър в гърдите, след което просто да се изправи и да си тръгне.

Обаче май точно това бе направил Скаг.

Кървава диря показваше откъде е минал. Стиснал здраво револвера, Франк тръгна по следите на убиеца, стигна до място, където се пресичаха няколко коридора, и пое по този наляво. Движеше се крадешком, старайки се да не издава нито звук, като периодически преминаваше през осветени и тъмни участъци. Така измина четирийсет-петдесет метра и стигна до място, където петната от кръв просто изчезваха по средата на коридора.

Франк огледа контейнерите от двете страни на прохода, но Скаг не се криеше и тук. Между четвъртитите им силуети нямаше никакви подходящи заслони или удобни ниши, които да му послужат за скривалище.

Макар и ранен изключително тежко, и да бързаше да се измъкне от преследвача си, Скаг очевидно бе успял внимателно да превърже раните си и да спре кръвотечението. Но с какво? Дали беше разкъсал ризата си и си беше направил турникети?

По дяволите, та Скаг имаше смъртоносна рана в гърдите. Франк бе видял ужасния сблъсък на куршума с плътта, бе забелязал как Скаг бива отхвърлен назад, бе зърнал кръвта. Гръдната кост на психопата беше раздробена, парченца от нея се бяха забили във вътрешните му органи. Артерии и вени бяха прерязани. Куршумът вероятно бе минал и през сърцето му. Никакви турникети и превръзки не биха могли да спрат кръвоизлива или да накарат разкъсаните кардиални мускули да възобновят ритмичните си контракции.

Франк се вслуша в нощта.

Дъжд, вятър, гръмотевици. Останалото – тишина.

„Мъртвите не кървят“ – помисли си детективът.

Може би, затова кървавата диря прекъсваше на това място – защото Скаг е умрял, след като е стигнал дотук. Обаче, ако беше умрял, смъртта очевидно не бе успяла да го спре. Той беше продължил напред.

„И какво преследвам сега? Един мъртвец, който отказва да умре?“

Повечето ченгета само биха се изсмели на тази мисъл, но не и Франк. Това, че беше жилав, закоравял, упорит и несломим, не означаваше, че е закостенял. Той изпитваше респект към тайнствената сложност на вселената.

Ходещ мъртвец? Едва ли. Но ако случаят беше точно такъв, тогава ситуацията ставаше страшно интересна. Запленяваща. Изведнъж Франк се почувства така погълнат от работата си, както не се бе чувствал от седмици насам.

4

Складът беше огромен, но не и безкраен. Обаче, докато Франк инспектираше потъналите в лепкав мрак места, смразяващият интериор му изглеждаше по-голям от пространството между четирите стени на сградата, сякаш части от зданието се простираха в други измерения или то менеше по магически начин размерите си, за да подкрепи впечатлението му за огромните му размери.

Полицаят продължаваше да търси Скаг навсякъде из халето – из тъмните коридори покрай дървените контейнери, из тесните проходи между металните лавици, отрупани с всевъзможни кашони и кутии. Той повдигаше капациите на контейнерите и надзърташе в кашоните, но все още никой от тях не бе послужил за ковчег на ходещия мъртвец. Скаг като че ли се беше продънил вдън земя.

На два пъти Франк преустановяваше търсенето, докато премине болката в гърдите му. Заинтригуван от мистерията около изчезването на психопата, той съвсем бе забравил, че беше ударен с железен прът. Изключителната му способност да се справя с болката допринасяше за имиджа му на як мъжага – веднъж един негов приятел от управлението бе казал, че прагът на болката при Закоравелия Шоу е някъде между тази на носорог и дървен кол. Имаше времена, когато изпитването на болка бе нещо привлекателно за него. Болката изостряше сетивата му и го държеше нащрек. Тя го смиряваше и му напомняше, че животът е безценен. Франк не беше мазохист, но не забравяше, че болката е жизнена и неугасима част от съществуването.

Вече бяха минали петнайсет минути, откакто детективът бе стрелял по Скаг, а още не бе открил убицеца. Въпреки всичко продължаваше да е убеден, че психопатът се намира някъде в сградата, жив или мъртъв, и не е избягал в дъждовната нощ. Убедеността му се основаваше на нещо повече от някакво си предчувствие – Франк притежаваше невероятна интуиция, която отличаваше доброто от страхотното ченге.

Само миг по-късно, когато интуицията на детектива доказва правотата си, той проверяваше един от ъглите на сградата, където бяха наредени двайсетина електрокара. Те приличаха на гигантски насекоми в полумрака – чудовищни богомолки, чиито деформирани силуети се открояваха сред останалите машинарии.

Франк се движеше безшумно между удължените им сенки, когато

Карл Скаг ненадейно проговори зад гърба му:

– Мене ли търсиш?

Полицаят се обърна светкавично, насочвайки пистолета си. Убиецът се намираше на около четири метра от него.

– Виждаш ли ме? – попита той.

Гръдният му кош беше недокоснат – никаква деформация не се забелязваше.

– Виждаш ли ме?

Падането му от триетажната височина изобщо не му се беше отразило. Нямаше счупени кости или премазана плът. Синята му памучна риза бе пропита с кръв, но източникът на тези петна бе незабележим.

– Виждаш ли ме?

– Виждам те – продума Франк.

Скаг се ухили.

– Знаеш ли какво виждаш?

– Една торба с лайна.

– Може ли нищожното ти съзнание изобщо да проумее истинската ми природа?

– Разбира се. Ти си една кучешка фъшкия.

– Не можеш да ме обидиш – каза Скаг.

– Е, поне мога да се опитам.

– Незначителното ти мнение изобщо не ме засяга.

– Боже, само да не взема да те отегча!

– Започваш да ставаш досаден.

– Ти пък си ненормален.

Усмивката на Скаг бе лишена от всякакво очарование и отново напомни на Франк за озъбената паст на крокодил.

– Аз стоя толкова високо над теб и всички от твоя вид, че си неспособен да ме съдиш.

– О, простете ми необмислената дързост тогава, велики господарю!

Усмивката на Скаг се изкриви в зловеща гримаса, а очите му се разшириха. Те не приличаха вече на обикновени кафяви очи. От техните мрачни дълбини надничаше гладно, страховито влечуго, чийто вперен поглед накара Франк да се почувства като полска мишка, взираща се в хипнотизиращите очи на змия.

Скаг направи една крачка напред.

Франк отстъпи назад.

– От твоя вид има само една полза – интересна плячка сте.

– О, много ми е драго да чуя, че сме интересни – отвърна му

детективът.

Скаг направи още една крачка напред, при която една от сенките на богомолките пробяга през лицето му. Детективът отстъпи назад.

– Твоят вид е роден, за да умре.

Понеже винаги се бе интересувал от деянията на ненормалното престъпно съзнание, точно както хирургът се интересува от естеството на раковите образувания, които изрязва от телата на пациентите си, полицаят попита:

– Моят вид ли? Какво имаш предвид под моя вид?

– Човечеството.

– Аха.

– Човечеството – повтори Скаг, произнасяйки думата така, сякаш беше най-гнусната обида.

– Значи ти не си човек, а? Така ли е?

– Така е – съгласи се убиецът.

– Какво си тогава?

Безумният кикот на психопата бе студен като вледеняващ арктически вятър.

Франк потрепери. Сякаш парченца лед изведнъж се понесоха из кръвоносните му съдове.

– Добре, достатъчно! – отсече той. – На колене, а после по очи на земята!

– Толкова бавно заграваш – процеди Скаг.

– Сега ти ставаш досаден. Лягай долу с разперени ръце и крака, ти, кучи сине!

Скаг протегна дясната си ръка към детектива и Франк си помисли, че убиецът е сменил тактиката си и възнамерява да започне да моли за милост.

След това обаче ръката започна да се променя. Дланта се удължи и стана по-широка, а пръстите увеличиха дължината си с пет сантиметра. Кокалчетата станаха по-дебели и възлести. Крайникът потъмня, докато не започна да изглежда странно нездрав – по повърхността му избиха петна и ръката се обагри в черно, кафяво и жълтеникаво. Твърди косми изникнаха от кожата, а ноктите се превърнаха в демонично закривени остриета.

– Толкова си корав, нали – истинска имитация на Клинт Ийстуд. Сега обаче те е страх, нали, жалко човече такова? Най-накрая те е страх, нали?

Само ръката се бе променила. По лицето и тялото на Скаг не се

забелязваха никакви белези на трансформация, Очевидно имаше пълен контрол над метаморфозата.

– Върколак! – възкликна Франк учудено.

Безумният кикот на убица прогърмя в обширното помещение. Скаг сгъна демонстративно пръстите на новата си ръка, след което ги сви в юмрук.

– Не. Никакъв върколак – изсъска той. – Нещо далеч по-приспособимо. Нещо безкрайно необикновено и къде-къде по-интересно. Страх ли те е сега? Напълни ли гащите, страхопъзльо смотан?

Ръката на убица започна да се променя отново. Грубите косми се скриха обратно в кожата, откъдето бяха изникнали. Петнистата плът стана още по-тъмна, като цветовете започнаха да преливат в гамата на зелено-черното. Появиха се люспи. Пръстите на ръцете се удебелиха и върху тях се появиха смукателни възглавнички. Между пръстите прорасна тънка ципа. Ноктите също промениха формата си, но нито острият им, нито дължината загуби от това.

Скаг беше прикрил лице с чудовищната си лапа и сега се вираше във Франк през ципестите си пръсти. После свали внезапно ръката си и се озъби. Устата му също се бе променила. Устните му бяха станали тънки, черни и наподобяваха шагрен. Когато се отдръпнаха настрани, разкриха множество заострени зъби, сред които се открояваха двата кучешки – значително по-дълги и извити от останалите. Тънък, лъскав и раздвоен на върха език се стрелна между тях, облизвайки почернелите устни.

Убиецът се изсмя при вида на учудването и ужаса на Франк. Устата му отново заприлича на човешка, но само за момент.

Метаморфозите с ръката обаче продължаваха. Люспите бяха преобразени в корава, гладка, пурпурночерна хитинообразна субстанция, а пръстите, досущ като восък, подложен на силен огън, се разтопиха, докато китката на Скаг не заприлича на назъбен, остър като бръснач крайник на богомолка.

– Виждаш ли? Нямам никаква нужда от нож или каквото и да било острие, когато искам да бъда Нощния касапин – изсъска съществото. – В ръцете ми е скрито безкрайно разнообразие от какви ли не остриета.

Франк продължаваше да държи револвера си насочен към неприятеля, макар и да беше сигурен, че и магnum 357-и калибър с патрони с тefлонови връхчета не би му осигурил никаква защита.

Навън небесата бяха разцепени от бравдата на нова светкавица. Проблясъкът на електрическото острие нахлу в помещението през

тесните прозорци, разположени високо горе над бетонния под. Истински вихър от изкривени сенки връхлетя върху Скаг и Франк.

Когато тътенът от гръмотевицата заглъхна, детективът попита:

– Какво, по дяволите, си ти?

Скаг не отговори веднага. Той бе вперил поглед в полицаия от доста дълго време и изглеждаше озадачен. Когато най-сетне проговори, в гласа му имаше любопитство и гняв:

– Твоят вид е мекушав. Твоят вид няма смелост, няма кураж. Когато се изправи срещу неизвестното, твоят вид реагира така, както реагира овца, подушила вълк. Презирам хилавата ви природа. Най-силните мъже се пречупват, след като им разкрия истинската си същност. Те пищят като малки деца, побягват панически или не помръдват, сковани от ужас, загубили ума и дума от страх. Но не и ти. Какво те прави по-различен? Защо си толкова безстрашен? Дали си просто тъп? Не разбираш ли, че вече си мъртъв, човече? Толкова ли си глупав да си мислиш, че ще се измъкнеш оттук жив и здрав? Погледни се – ръката ти с пистолета изобщо не помръдва.

– Имал съм доста по-страшни преживявания от това – невъзмутимо отговори Франк. – Минал съм през две данъчни ревизии.

Скаг не се засмя. Той определено очакваше съвсем друга реакция от набелязаната жертва. Убийството не му беше достатъчно; явно се нуждаеше и от тоталното унижаване и издевателстване над плячката.

„Е, копеле, изобщо няма да получиш онова, което искаш от мен“ – помисли си Франк.

– Какво, по дяволите, си ти? – повтори той.

Потраквайки с последните два сегмента на страховития си крайник, бавно пристъпвайки напред, Карл Скаг каза:

– Може би съм изчадие на Ада. Това задоволява ли те като обяснение? Ммммммм?

– Стой на мястото си! – предупреди го детективът.

Чудовището направи още една крачка.

– А може би съм демон, надигнал се от някоя сярна яма? Усещаш ли определен студ в душата си, чувстваш ли присъствието на нещо сатанинско?

Полицаят се блъсна заднешком в един от електрокарите, бързо пристъпи встрани от препятствието и продължи да отстъпва.

Продължавайки да напредва към него, Скаг рече:

– Или навярно съм пришълец от друг свят, създание, чуждо на всичко тук, заченато под незнайна луна, родено под неведомо слънце?

Докато говореше, дясното му око започна да потъва в черепа му, смали се и изчезна. Очната кухина се затвори, както езерната повърхност се събира след цопването на камъче във водата. На мястото, където преди имаше око, сега се виждаше само гладка кожа.

– Извънземен? В състояние ли си да проумееш поне това? – продължаваше Скаг. – Имаш ли достатъчно ум да приемеш, че дойдох във вашия свят, прекосявайки неизбродимото море на космоса, понесен от галактическите течения?

За Франк вече не представляваше никаква загадка как убиецът е минал през стоманената врата на сградата. Та той с лекота би могъл да преобрази ръцете си в огромни чукове или железни лостове, с които да изкърти вратата. Без съмнение е проникнал и в таблото на алармената инсталация, трансформирайки крайниците си в дълги и тънки приспособления, с помощта на които е деактивирал системата за сигурност.

Лявата страна на лицето на Скаг се набръчка и тем зейна дупка. Изчезналото дясно око се появи в нововъзникналия отвор, точно под лявото. Само след две примигвания двете очи претърпяха метаморфоза – те вече не бяха човешки, а инсектоидни, изпъкнали и многофасетъчни.

В гърлото на Скаг сякаш също бяха започнали да настъпват промени, защото гласът му стана по-нисък и дрезгав.

– Демон, пришълец..., а може би съм резултат от някакъв генетичен експеримент, който ужасно се е объркал. Ммммм? Какво мислиш?

Отново този кикот. Франк не можеше да понася този смях.

– Е, какво мислиш? – настойчиво питаше убиецът, докато се приближаваше към него.

Без да спира да отстъпва, детективът каза:

– Вероятно не си нито едно от тези неща. Както сам каза... ти си далеч по-необикновен и интересен от тях.

Сега и двете длани на Скаг се бяха превърнали в сегментирани инсектоидни клещи. Метаморфозата, обхванала китките му, се разпростря нагоре по мускулестите му ръце, като човешката плът отстъпваше пред променящата я ракообразна форма. Шевовите на синята му риза се разпраха, после раменете му бяха погълнати от трансформацията, обхванала торса му. Хитиновите сраствания промениха размерите и формата на гърдния му кош и копчетата на ризата му се разхвърчаха.

Макар и да знаеше, че само си хаби амуниците, Франк изстреля три куршума в неприятеля си, натискайки спусъка с най-голямата бързина, на която бе способен. Първият от тях уцели Скаг в корема, вторият – в гърдите, а третият – в гърлото. Плътта се разкъса, рукна кръв.

Променящото формата си същество се олюля назад, но успя да се задържи на крака.

Франк ясно бе видял дупките от куршумите и знаеше, че всеки човек би умрял на момента от тези рани. А Скаг само се олюля. След като възстанови равновесието си, плътта му започна да зараства и след половин минута от раните не бе останала и следа.

С мляскащ звук черепът на Скаг започна да се издува, ставайки двойно по-голям от предишните си размери. Тази промяна обаче нямаше нищо общо с куршумите, които бе поел убиецът. Лицето му сякаш избухна навътре, но почти веднага нова маса плът изпъкна на мястото му и взе да оформя причудливи инсектоидни черти.

Франк нямаше намерение да разглежда внимателно гротескните подробности от поредното превъплъщение на Скаг. Той изстреля още два патрона в смущаващо пластичното лице, след което побягна, прехвърли се през един електрокар, заобиколи друг, затича се по коридора покрай металните лавици, опитвайки се да не обръща внимание на болката, която се обаждаше по време на задъхания му бяг през обширното пространство на склада.

В началото на този ден, когато уличното движение бе изключително натоварено, сутринта бе навъсена и дъждовна и от палмите се стичаше вода, Франк си бе помислил, че духът на този ден ще бъде мрачен и скучен също като времето – отегчителен, лишен от всякакви интересни събития, може би дори потискащ. Вместо това денят се бе оказал вълнуващ, интересен, дори въодушевяващ. Човек никога не знае какво му готви съдбата в следващия миг – именно това правеше живота забавен и заслужаващ да бъде изживян.

Приятелите на Франк обичаха да казват, че въпреки закоравелия си нрав той има ненаситен апетит за живот и забавления. Това обаче беше само част от онова, което казваха за него.

Някъде далеч отзад Скаг нададе нечовешки рев. В каквато и форма да се намираше сега, той идваше след Франк – и се движеше невероятно бързо.

Франк се катереше припряно въпреки болката в ребрата си. Стигна до върха на друга планина от контейнери, висока колкото триетажна сграда. Този път те съдържаха машинни елементи, зъбчати колела, инструменти и сачмени лагери.

Шест други контейнера бяха разпилени на върха на тази дървена палисада. Франк избута един от тях до ръба. Според надписа на една от страните му би трябвало да е пълен с двайсет и четири портативни компактдискови устройства – точно като онези, с които младежите обичат да торможат невинните минувачи по улиците, усилвайки до краен предел звука на любимата си неслушаема музика. Полицаят нямаше никаква представа какво правят подобни неща сред купчините инструменти, лагери и зъбчати колела, но контейнерът тежеше само около стотина килограма, ето защо той бе способен да го бутат.

В тъмния проход долу се чу остър, пронизителен писък, изпълнен с гняв и предизвикателство.

Франк се надвеси покрай контейнера, който бе изтласкал до самия ръб, погледна надолу и видя, че сега Карл Скаг бе придобил отвратителна инсектоидна форма, която не приличаше нито на сто и двайсет килограмова хлебарка, нито на огромна богомолка, но изглеждаше като чудовищен хибрид между двете.

Изведнъж покритата с хитин глава на създанието се завъртя нагоре. Антените му потрепнаха. Многофасетъчните, сияещи в кехлибарено очи се взряха във Франк.

Той тласна кутията, запращайки я в празното пространство. Загубил равновесие, едва не се подхлъзна и за малко да полети заедно с нея. Полицаят се изви назад и се оттласна от ръба.

Контейнерът с портативните компактдискови устройства се удари в земята с оглушителен трясък. Двайсет и четирима арогантни пънкари с лош музикален вкус, но пък със силно желание за висококачествен звук, щяха да останат разочаровани тази Коледа.

Детективът пропъзля бързо до ръба и зърна как гърчешото се туловище на Скаг се отърсва от отломките на контейнера, който се беше стоварил отгоре му. Изправяйки се на крака, Франк започна да се клати напред-назад, опитвайки се да разлюлее тежкия контейнер под себе си. Скоро половината стена вече се клатеше, а планината от инструменти,

лагери и збчати колела вече се олюляваше заплашително. Той се напегна до краен предел, полагайки сетни усилия в този танц на разрушението, после скочи от тресящата се палисада точно в мига, преди тя да рухне. Полицаят успя да се приземи върху близко стоящ контейнер, който също се полюляваше, но бе по-стабилен. При скока си падна на ръце и колене; няколко трески се забиха дълбоко в дланите му, но в същото време той чу как половин дузина тежки контейнери се разбиват в коридора под него, така че викът му бе повече израз на радост, отколкото на болка.

Бързо пропълзя внимателно към ръба. Заради купчината отломки от Скаг не можеше да се види нищо. Обаче променящият формата си претъпник не беше мъртъв – нечовешките му яростни писъци свидетелстваха, че е оцелял. Планината от отломки се раздвижи, докато убиецът си запробива път през нея, размахвайки страховитите си крайници.

Доволен, че поне е спечелил малко време, Франк се изправи, затича се по импровизираната площадка, стигна до края ѝ и започна да се спуска. Бързаше към друга част на обширното помещение.

Поел по произволно избран маршрут, детективът премина покрай полуразбитата врата, през която двамата със Скаг бяха влезли в сградата. Убиецът я беше затворил и бе натрупал няколко очевидно тежки контейнера пред нея, за да попречи на Франк да се измъкне лесно и безшумно. Полицаят не се съмняваше, че сменящото формата си създание бе повредило механизма на електрическите врати на гаражите от предната част на сградата, както и че бе взело мерки, за да блокира и другите изходи.

„Нямаше защо“ – помисли си детективът. Той нямаше никакво намерение да си плюе на петите. Като полицейски служител Франк бе длъжен да се разправи с Карл Скаг, понеже той представляваше изключителна заплаха за спокойствието и сигурността на обществото. Детективът вярваше силно в дълга и отговорността. Освен това беше и бивш морски пехотинец. И макар че никога не си го беше признавал, харесваше му, че го наричат Закоравелия. Изпитваше удоволствие при мисълта за репутацията, която вървеше заедно с прякора му, и за нищо на света не би си позволил да се провали.

Освен това, въпреки че бе започнал да се уморява от играта, продължаваше да се забавлява.

Железни стъпала покрай южната стена водеха към високо разположен балкон с решетъчен метален под. До балкона се намираха четирите канцеларии, където се помещаваха кабинетите на управителя,

секретарите и чиновниците.

Големи, плъзгащи се стъклени врати свързваха всеки кабинет с балкона и през тях Франк можеше да различи тъмните силуети на бюрата, столовете и оборудването. Всяко помещение имаше външни прозорци, които пропускаха уличното осветление, както и блясъците на светкавиците.

Тук шумът на дъжда се чуваше по-силно, защото гофрираният покрив на зданието беше само на три метра отгоре. Гръмотевиците отекваха в гофрираната ламарина.

Застанал по средата на балкона, Франк се бе подпрял на железния парапет и съсредоточено се взираше в огромното пространство под себе си. Можеше да види някои от проходите, обаче в никакъв случай цялото помещение или дори по-голямата му част. От мястото си можеше да забележи силуетите на електрокарите, покрай които бе срещнал Скаг и където за пръв път бе открил невероятните му способности да се възстановява и дарбата му да променя формата си. Можеше да види и срутена-та стена от контейнери, където бе погребал съществото под планина от машинни инструменти, зъбчати колела и компактдискови устройства.

Не се забелязваше и следа от движение.

Полицаят извади револвера си и го презареди. Дори и да изстреляше всичките шест патрона от пълнителя от упор в гърдите на Скаг, щеше да успее само да го забави за минута или по-малко, докато копелето се възстановеше. Минута. Достатъчно време да презареди. Детективът се бе запасил с амуниции. Пистолетът бе напълно безполезен, обаче Франк възнамеряваше да играе колкото се може по-дълго, а револверът определено беше част от играта.

Повече не биваше да мисли за болката в ребрата. Краят на шоуто приближаваше и детективът не можеше да си позволи този лукс. Трябваше да се покаже достоен за репутацията си и да стане Закоравелия Шоу, както и да елиминира всичко, което би могло да отвлече вниманието му от Скаг.

Той отново огледа помещението.

Нищо не помръдваше, но сенките в просторното хале сякаш потрепераха от насъбраната в тях енергия като че ли бяха живи и макар че сега стояха неподвижно, бяха готови да скочат отгоре му в мига, в който им обърне гръб.

Светкавиците хвърляха нервни, смущаващи отражения в помещението зад Франк, а ярко отражение на отражението проблясваше през плъзгащите се врати на балкона. Полицията си даваше сметка, че

електрическите проблясъци разкриват местоположението му, обаче въпреки това не се отдалечи от парапета. Все пак складът беше тяхната Самара, а часът на срещата им приближаваше.

„Обаче – мислеше си Франк – Скаг определено ще бъде доста изненадан, когато разбере, че ролята на Смъртта в тази Самара принадлежи не на него, а на мен.“ Още една светкавица проблесна, като този път сиянието ѝ озари не само стаите зад Франк, но и цялото помещение. Призрачни вихрушки светлина се понесоха по металния таван, осветявайки повърхността му, която до този момент беше потънала в мрак. Благодарение на тези светлинни експлозии полицаят успя да види Скаг. Насекомоподобното му тяло се бе впило в най-високата точка на тавана, закрепило се с краката нагоре, досущ като огромен паяк, неподлежащ на законите на гравитацията. Макар че детективът бе успял да го зърне само за секунда, беше почти сигурен, че сега тялото на убиеца наподобява повече на гущер, отколкото на паяк.

Стискайки здраво своя револвер с двете си ръце, Франк изчака следващата проява на бурята. По време на затишието между две светкавици той бе успял да прецени разстоянието, което изминава неговият враг, и сега бавно проследяваше невидимия си неприятел. Когато тесните прозорци отново се изпълниха със светлина и призрачното сияние озари тавана, оръжието му бе насочено директно към променящото формата си създание. Той стреля три пъти и бе сигурен, че поне два от куршумите са попаднали в целта.

Разтърсен от изстрелите, Скаг изкрещя и полетя надолу. Падането му обаче ни най-малко не напомняше падането на камък например. Той не спря да извършва метаморфози дори и докато се носеше към пода. Изостави образа си на паякогущер и възобнови човешкото си тяло, като на гърба му изведнъж изникнаха огромни черни криле като на прилеп. Чу се изплющяване, когато той ги размаха. Понесе се из въздуха, прелетя над парапета и кацна на балкона само на шест метра от Франк. Дрехите му – дори и обувките му – се бяха разпорили по шевовете от многобройните метаморфози и сега той беше гол.

Ципестите криле се преобразиха в ръце, едната от които посочи към Франк, докато Скаг казваше:

– Не можеш да ми избягаш.

– Знам, бе, знам – отвърна детективът. – Ти си като досадник на коктейлно парти – истинска лепка.

Пръстите на убиеца изведнъж се удължиха до двацет и пет сантиметра, трансформирайки се в същото време от плът в здрава кост.

Върховете им се превърнаха в подобни на ножове остриета. В основата на всеки пръст имаше назъбен шип като шпора, идеален за изкормване и разкъсване.

Франк изстреля последните три куршума от барабана си.

Улученият Карл Скаг залитна назад и падна на металния под.

Полицаят презареди. Преди да е свършил, убиецът вече се надигаше.

С отвратителен кикот Карл Скаг се приближаваше към детектива. И двете му ръце се бяха превърнали в дълги, костеливи, назъбени нокти. Само за да изпита удоволствие от ужаса на жертвата си, той демонстрира поразяващия контрол, който имаше над формите и функциите на плътта си. Пет очи се отвориха на различни места по гърдите му и всичките се взряха немигащо във Франк. Ужасна уста, осеяна с остри зъби, зейна на мястото на корема му и противна жълтеникава течност се процеди от връхчетата на горните зъби.

Детективът даде още четири изстрела, които повалиха Скаг на земята, после стреля още два пъти, докато лежеше на металния под.

Франк тъкмо презареждаше оръжието си, когато убиецът се изправи и пак тръгна към него.

– Готов ли си? Готов ли си да умреш, страхопъзльо смотан?

– Не съвсем. Имам да платя още една вноска за колата си, защото най-накрая искам да разбера какво е да притежаваш една от тези проклети играчки.

– Накрая ще кървиш като всички останали.

– Наистина ли?

– Ще пициш като всички останали.

– Ако винаги е едно и също, понякога не ти ли омръзва? Не би ли искал да кървя и да пиция по-различно от другите, да има някакво разнообразие?

Скаг се хвърли напред.

Франк изпразни целия пълнител в него.

Убиецът се строполи на земята, изправи се и започна да се кикоти.

Полицаят захвърли празния револвер.

Очите и устата изчезнаха от гърдите и корема на променящото формата си създание. На тяхно място се появиха четири малки, сегментирани, ракоподобни ръце, чиито пръсти завършваха с клещи.

Докато отстъпваше по металния балкон и минаваше покрай стъклените врати на канцелариите, чиито повърхности проблясваха от отраженията на светкавиците, Франк каза:

– Знаеш ли какъв ти е проблемът, Скаг? Ти си твърде претрупан. Щеше да бъдеш доста по-страшен, ако беше по-изтънчен. Всички тези превъплъщения, това безумно захвърляне на една форма след друга – то е прекалено затормозяващо. Съзнанието се затруднява да го възприеме, човек го заболява главата от безбройните ти метаморфози... В крайна сметка се получава нещо внушително, но не и ужасяващо. Разбираш ли какво имам предвид?

Дори и да беше разбрал, Скаг или не беше съгласен със забележката на детектива, или изобщо не му пукаше за нея, понеже продължи да се променя. Извити костеливи шипове изникнаха от гърдите му и той каза:

– Ще се приближа до теб и ще те прикова на тези остриета, а после ще измуча очите от черепа ти.

За да изпълни втората част от заканата си, той започна да изменя формата на лицето си, създавайки издадено напред цилиндрично отворстие на мястото на устата си. Наподобяваше огромно смукало. Тънки остри зъби се подаваха от ръбовете му и то издаваше противен, мляскаш, всмукващ звук.

– Точно това имях предвид под претрупан – продължи Франк, докато отстъпваше към парапета в края на балкона.

Скаг се намираще само на три метра от него.

Изпълнен със съжаление, че играта е към своя край, Франк освободи тялото си от човешката обвивка, която бе възприел. Костите му се разтвориха. Нокти, коса, вътрешни органи, тлъстина, мускули и всички други форми на плът се превърнаха в едно цяло. Тялото му стана напълно безформено. Тъмната, желеподобна, пулсираща маса се изля от костюма му през краищата на крачолите му.

С шумолене дрехите му се свлякоха в мека купчина на металния под на балкона.

Франк възстанови човешката си форма и застана съвършено гол до пазия си костюм, обръщайки се към своя противник:

– Ето това е начинът да преобразиш себе си, без да повредиш дрехите си по време на процеса. Като имам предвид твоята необмислена прибръзаност, ми е чудно как изобщо са ги останали някакви дрехи.

Шокиран, Скаг изостави чудовищния си вид и се завърна отново към човешкото си тяло.

– Та ти си същият като мен!

– Не – отрече Франк. – От твой вид да, но не и същият като теб. Аз живея в мир с обикновените хора, както повечето от нас са живели с

хората от хиляди години. От друга страна, ти си отблъскващ дегенерат, луднал по своята мощ, воден от безумната нужда да властва над някого.

– Живееш в мир с тях? – попита Скаг презрително. – Но те са роде ни да умрат, докато ние сме безсмъртни. Те са слаби, а ние сме могъщи. Тяхното съществуване няма друг смисъл, освен да ни доставя удоволствие по един или друг начин, или да ни възбужда с предсмъртната им агония.

– Точно обратното – каза Франк. – Те са ценни именно защото животът им е едно непрекъснато напомняне, че съществуването, лишено от самоконтрол, представлява хаос. Прекарал съм почти целия си живот заключен в човешко тяло и с редки изключения понякога се принуждавам да изпитвам човешка болка, да се запознавам както с тревогите, така и с радостта от човешкото съществуване.

– Ти си този, който се е побъркал.

Франк поклати глава.

– Чрез полицейската си работа аз служа на човечеството, следователно съществуването ми не е лишено от смисъл. Те имат отчаяна нужда от нас, за да им помагаме, не го ли разбираш?

– Имат нужда от нас?

Докато нова гръмотевица, по-силна от всички до този момент, раздираше небето, Франк трескаво търсеше думи, с които да провокира разбиране дори у болното съзнание на Скаг.

– Човешкият живот е неизразимо тъжен. Помисли над това – телата им са крехки, животът им е кратък, досущ като съскащия залез на къса свещ на фона на възрастта на Земята, най-дълбоките им връзки – били те в семейството, били с приятели – имат преходен характер, ярки пламъци на любов и доброта, които изобщо не могат да озарят голямата, безкрайна, тъмна и лееща се река на времето. Но въпреки това те рядко отстъпват пред жестокостта на битието, рядко губят вяра в себе си. Мечтите им не винаги се сбъдват, но въпреки това те не се предават, борейки се с мрака. Непокколебимата им воля за борба на фона на тяхната тленност е пример за храброст, самата същност на благородството.

Скаг го изгледа мълчаливо за един доста дълъг миг, после избухна в маниакален смях.

– Та те са си плячка, глупако! Играчки, с които да си играем. Нищо повече. Какви са тези глупости, че в техния живот имало цел, борба, самообладание? Не трябва да се боим от хаоса, нито да го омаловажаваме. Хаосът трябва да бъде прегърнат. Хаосът, прелестният хаос е основното състояние на вселената, където титаничните сили на звездите и

галактиките се сблъскват без никаква цел или значение.

– Хаосът не може да съжителства с любовта – рече Франк. – Любовта е силата, която носи стабилност и хармония.

– Тогава за какво ни е скапаната любов? – попита Скаг, произнасяйки последната дума от това изречение с неприкрита омраза.

Франк въздъхна.

– Е, ами аз се отнасям с признателност и уважение към необходимостта от любов. Бях просветлен от контакта си с човешките същества.

– Просветлен? „Покварен“ е по-точната дума.

Кимайки, Франк му отвърна:

– Естествено, че ще реагираш по този начин. Тъжното е, че именно заради любовта – в защитата на любовта – аз ще трябва да те убия.

Скаг изглеждаше мрачно развеселен.

– Да ме убиеш? Що за шега е това? Ти можеш да ме убиеш дотолкова, доколкото мога да те убия аз. И двамата сме безсмъртни, ти и аз.

– Ти си млад – рече Франк. – Дори по човешките стандарти си младеж, а по нашите си направо пеленаче. Бих казал, че съм най-малко с триста години по-стар от теб.

– Е, и?

– Ами има умения, които придобиваме единствено с възрастта.

– Какви умения?

– Тази вечер те видях да парадираш с генетичната си пластичност. Видях те да придобиваш множество фантастични форми. Но все още не съм те видял да постигнеш максималното в областта на клетъчния контрол.

– Което е?

– Пълният разпад до аморфна маса, която въпреки своята безформеност си остава съгласувано, единно същество. Номерът, който ти показвах, когато се измъкнах от дрехите си. Той изисква железен контрол, защото те отвежда до границата на хаоса, където трябва да запазиш своята идентичност, докато се намираш на несигурния ръб на разпадането. Все още не си усвоил тази степен на самоконтрол, защото, ако тоталната аморфност беше сред възможностите ти, със сигурност щеше да се опиташ да ме изплашиш, като ми я демонстрираш. Твоята смяна на облика обаче е толкова енергична, че е направо откачена. Ти се превъплъщаваш както ти дойде, придобивайки онази форма, която ти хрумне първо, с детинска липса на дисциплина.

– И какво от това? – Скаг изобщо не изглеждаше обезпокоен, напротив – продължаваше да е все така безкрайно сигурен в себе си и

арогантен. – Твоите по-големи умения изобщо не променят факта, че аз съм безсмъртен и неуязвим. Всичките ми рани заздравяват, независимо колко тежки са били. Отровите се изхвърлят от системите ми, без да предизвикат ефект. Нито адска температура, нито арктически студ, нито взрив, по-слаб от ядрена експлозия, нито каквато и да е киселина не могат да скъсят живота ми дори с една секунда.

– Обаче ти си живо същество с метаболитна система – напомни му Франк. – И с помощта на едни или други средства – чрез белите дробове, когато сме в човешка форма, или чрез други органи, когато сме в различен облик – ти трябва да дишаш. Имаш нужда от кислород, за да поддържаш живота си.

За секунда Франк изостави човешката си обвивка, изпадайки в напълно безформено състояние, разпростирайки се като безкрайна манта от океанските дълбини, и полетя напред, обвивайки се плътно около Скаг. Плътта му се прилепи към всяка гънка и извивка, към всяка вдлъбнатина и изпъкналост на тялото на неговия противник. Той обгърна своя съперник, покривайки всеки милиметър от кожата му, запушвайки носа и ушите му, обгръщайки всяко косъмче, отрязвайки му всеки достъп до кислород.

Приклепен в тази желеподобна обвивка, Скаг използваше всички средства, с които си мислеше, че ще се освободи. От тялото му изникнаха остри нокти и рогове, както и костеливи, наъбвени шипове. Но плътта на Франк не можеше да бъде разкъсана или пробита; дори когато тъканите му бяха разрязвани от наточените като бръснарски нокти, клетките му се събираха отново, съединявайки се незабавно.

Скаг оформи половин дузина усти на различни места от тялото си. Някои от тях бяха осеяни с остри като игли резци, други наподобяваха челюсти на акула с двойни редици от зъби и всички те разкъсваха яростно месото на Франк. Но аморфната плът на по-възрастното същество преливаше в отвърстията, вместо да бяга от тях – Ето ти моето тяло, опитай го – като ги запушваше и така им пречеше да захапват и преглъщат, прилепяйки се около зъбите и по този начин притъпявайки ръбовете им.

Скаг се трансформира в отблъскваща инсектоидна форма.

Франк се пригоди към нея.

Скаг си създаде криле и се опита да потърси спасение в полета.

Франк отново се нагоди към него, свали го на земята и го лиши от въздух.

Навън нощта продължаваше да бъде управлявана от хаоса на

бурята. В склада, където влажността и температурата на въздуха бяха контролирани, редът господстваше навсякъде, с изключение на личността на Карл Скаг. Но и хаосът на Скаг сега бе овладян и здраво обвит в непроницаемата прегръдка на Франк Шоу.

Тя не приличаше на хватката на екзекутор, а по-скоро бе като прегръдката на брат или свещеник; той нежно извеждаше Скаг от този живот, като при това си действие усещаше същото съжаление, което изпитваше при вида на обикновените хора, които страдат и умират при катастрофа или неизлечима болест. Смъртта беше нежеланият син на хаоса в една вселена, която изпитваше болезнена нужда от хармония.

През следващия час Скаг продължаваше да се гърчи, извива и бори, но енергията му все повече намаляваше. Един човек не би издържал толкова дълго без кислород, обаче Скаг не бе човек-той беше същевременно и нещо повече, и нещо по-малко от човек.

Франк бе търпелив. Стотици години на самоналожено приспособяване към човешкото съществуване го бяха научили да бъде извънредно търпелив. Той продължи да притиска плътно своя противник цял час след като и последният забележим признак на живот у Скаг угасна в организма на безумното създание. То бе като обект, потопен в бронз, или завинаги застинал в парче кехлибар.

Тогава Франк възстанови човешкия си облик. Трупът на Карл Скаг също имаше човешки вид, защото това бе финалната метаморфоза, която бе настъпила с него в последните секунди на агонията му. Мъртъв, той изглеждаше толкова крехък и трогателен, колкото всяко човешко същество. Когато се облече, Франк грижливо зави трупа на по-младия си събрат в парче импрегнирана хартия, която бе открил в един от ъглите на склада. Това бе труп, който не трябваше да попада в ръцете на патолога, защото разбулването на мистериите на неговата плът би разкрило на човечеството съществуването на тайната раса, която живееше сред тях. Детективът понесе мъртвото създание навън, през дъждовната нощ, към своя шевролет.

Франк внимателно положи тялото на Скаг в багажника и затвори капака.

Преди разсъмване, докато покритите с шубраци хълмове на Националния горски парк на Лос Анджелис и жълто-розовото сияние на огромния град изпълваха низините южно и западно от него, Франк изкопа дълбока дупка и положи трупа на Скаг в земята. Докато засипваше гроба, той плачеше.

От това диво гробище потегли директно към къщи – към уютното

си четиристайно бунгало. Мърфи, ирландският сетер, го чакаше до вратата, сумтейки и размахвайки опашка от радост. Сюз, котката му, първо се отдръпна с типичната за котките отчужденост, но после сиамката също се втурна към него.

Макар че нощта бе напрегната, Франк не отиде да си легне, защото той никога не се нуждаеше от сън. Вместо това свали от себе си мокрите дрехи, сложи си пижамата, намъкна отгоре домашния си халат, направи си голяма купа пуканки, отвори си една бира и седна на канапето заедно със Сюз и Мърфи, за да изгледа един стар филм на Франк Капра, който бе гледал поне двайсетина пъти преди, но никога не му омръзваше – Джими Стюарт и Дона Рийд в „Това е прекрасен живот“.

Познатите на Франк Шоу разправяха, че той има дяволски закоравял нрав, но това беше само част от онова, което се говореше за него. Всички негови приятели казваха, че под тази закоравяла същност тупти сърце, чиято нежност и топлина са несравними.

КРАЙ

© 1994 Дийн Кунц
© 2003 Адриан Лазаровски, превод от английски

Dean Koontz
Hardshell, 1994

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Плеяда“, София, 2003

STRANGE HIGHWAYS

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3578>]